

Γιατί δεν έχουν οι Ορθόδοξοι ενοχές;

[Ορθοδοξία](#) / [Πνευματική ζωή](#)

[π. Ανδρέας Αγαθοκλέους](#)

Είναι φανερή η σύγχυση που παρατηρείται σε αρκετά μέλη της Εκκλησίας για το πώς να ζουν, πώς να συμπεριφέρονται και τι να θεωρούν ή όχι αμαρτία. Όπως και η έντονη προσκόλληση στο αμαρτωλό παρελθόν, που αυξάνει τις ενοχές.

Κανείς δεν θέλει να ζει χωρίς χαρά, χωρίς απόλαυση της ζωής του, χωρίς ευχαριστιακή διάθεση για τα πολλά δώρα που η αγάπη του Θεού του χαρίζει.

Νομίζω πως σημαντικό ρόλο για το πώς θα ζούμε το πριν του εαυτού μας και το μέλλον του, παίζει η θεολογική τοποθέτηση. Όχι, απαραίτητα, με την πανεπιστημιακή θεολογία όσο από τον τρόπο με τον οποίο καλούμαστε να ζήσουμε. Η θεολογία, δηλαδή, που δεχόμαστε καθορίζει τον τρόπο ζωής μας. Και αυτό εξαρτάται από την κατήχηση, τη διαπαιδαγώγηση, που μας σημάδεψε από τα παιδικά μας χρόνια.

Η ορθόδοξη θεολογία και ζωή, όπως μας την παρέδωσαν οι παλαιότεροι και σύγχρονοι άγιοι πατέρες και άγιες μητέρες μας, έχει μια φοβερή ομορφιά, πλατιά ελευθερία, μεγάλη χαρά. Καθόλου δεν ενθαρρύνει τις ενοχές, ακόμα και όταν μας καλεί σε μεταμέλεια της προηγούμενης ζωής μας. Γιατί η μεταμέλεια θεωρείται ως αρχή της μετάνοιας, που αποκαλύπτει νέα ζωή.

Γράφει ο όσιος Ιωσήφ ο Ησυχαστής: «Δεν λυπούμε δια τα όπισθεν, αλλά χαίρω δια τα έμπροσθεν. Το γαρ έλαττον υπό του κρείττονος ευλογείται· και το αμάρτημα, το μικρόν ή μέγα, δια της αληθούς μετανοίας εξαφανίζεται. Λοιπόν, μη βλέπε τοις όπισθεν, αλλά τοις έμπροσθεν επεκτείνου»[1]. Με τέτοια θεώρηση της μετάνοιας, πού να βρεθεί χώρος για ενοχές, κατάθλιψη και μιζέρια;

Ο ορθόδοξος χριστιανός που μαθητεύει σε πνευματικό πατέρα και καθοδηγητή με ορθόδοξη θεολογία και ήθος, ανάλογα, βέβαια, με τη δεκτικότητά του, γνωρίζει πώς να αγωνίζεται, να μετανοεί, να βλέπει τον εαυτό του και τους άλλους και να πορεύεται «τήν όδον αύτου χαίρων» (Πρ. 8,39).

Ασφαλώς, η χαρά που χαρίζει ο Χριστός δεν είναι συναισθηματική αγαλλίαση. Είναι καρπός του Αγίου Πνεύματος που χρειάζεται άσκηση, προσπάθεια, πόνος και δάκρυ για να καθαρθεί ο εαυτός μας από τα ποικίλα πάθη και αμαρτίες. Η υπομονή

και η επιμονή με ελπίδα και εμπιστοσύνη στη δύναμη του Νικητή του θανάτου, είναι απαραίτητη προϋπόθεση για να μην απογοητευτεί κανείς βλέποντας να επαναλαμβάνει τα ίδια για χρόνια.

Να γιατί είναι αναγκαία η ορθόδοξη θεώρηση της αμαρτίας, της μετάνοιας, της ζωής μας. Αν ευθύνη έχουν οι ποιμένες και διδάσκαλοι της Εκκλησίας για να «ορθοτομούν τον λόγο της αληθείας», συγχρόνως έχει ευθύνη για τον εαυτό του ο καθένας μας, ώστε να βρει διδάσκαλο και πατέρα που να έχει ορθόδοξο τρόπο σκέψης, για να βρει «οδόν σωτηρίας» που θα τον χαροποιεί. Γιατί δεν είναι δυνατό η αλήθεια, που η Ορθόδοξη Εκκλησία κατέχει, να μην μας χαρίζει ανάπαυση, πληρότητα, ελευθερία, χαρά, από το νυν αιώνα.

[1] Ρήματα ζωής αιωνίου, Ι. Μ. Λεμεσού, 2020, σ. 119.

www.isagiastriados.com

<https://bit.ly/2ShR3a8>